

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **E., s.r.o.**, so sídlom v Č., IČO: X., zastúpeného advokátskou kanceláriou T.T., s.r.o. so sídlom v B., IČO: X., proti odporcovi **M. S.**, bývajúcemu v A., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu Z. so sídlom v P., IČO: X., zastúpeného JUDr. A. M., advokátom so sídlom v S., **o zaplatenie 131,79 €** s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 25 C 47/2012, o dovolaní vedľajšieho účastníka proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 31. júla 2012 sp. zn. 9 Co 191/2012, takto

r o z h o d o l :

Návrh na prerušenie dovolacieho konania **z a m i e t a**.

Dovolanie **o d m i e t a**.

Z. so sídlom v P., IČO: X. je povinné zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov dovolacieho konania 35,14 € na účet advokátskej kancelárie T.T., s.r.o. so sídlom v B., IČO: X..

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Nitra platobným rozkazom z 8. decembra 2011 č.k. 12 Ro 296/2011-23 uložil odporcovi, aby do 15 dní od jeho doručenia zaplatil žalobcovi 101, 22 € s úrokom 30,57 €, ďalej s úrokom z omeškania 21 €, úrokom z omeškania 8,5% ročne zo sumy 101,22 € od 18. februára 2011 do zaplatenia a tiež náhradu trov konania 74,12 € na účet právneho zástupcu navrhovateľa, alebo aby v tej istej lehote podal proti platobnému rozkazu odpor. Odpor bol obom účastníkom doručený 1. februára 2012.

Z. so sídlom v P., IČO: X. (ďalej len „H.“) podaním, ktoré bolo súdu prvého stupňa doručené 9. februára 2012, oznámilo, že vstupuje do konania ako vedľajší účastník na strane

odporcu. Vstup do konania odôvodnilo tým, že v danom prípade sa navrhovateľovi platobným rozkazom priznáva právo zo spotrebiteľskej zmluvy, súčasťou ktorej bola neplatná (nekalá) podmienka. Okresný súd Nitra listom z 2. marca 2012 oznámil H., že platobný rozkaz medzičasom nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť, preto na toto jeho podanie nebude prihliadať.

H. podaním zo 16. marca 2012 podalo odpor proti vyššie označenému platobnému rozkazu. Uviedlo, že platobný rozkaz nemohol nadobudnúť právoplatnosť, lebo H. neuplynula lehota na podanie odporu.

Okresný súd Nitra uznesením z 15. mája 2012 č.k. 25 C 47/2012-31 odpor H. odmietol. V odôvodnení uznesenia opísal doterajší priebeh konania, citoval ustanovenia § 93 ods. 1 až 4 O.s.p., § 172 ods. 1 a 3 O.s.p. a § 201 O.s.p. a konštatoval, že Občiansky súdny poriadok neumožňuje vedľajšiemu účastníkovi, aby podal odpor proti platobnému rozkazu – túto možnosť má v zmysle § 172 ods. 1 O.s.p. len odporca. Navyše, H. podalo odpor po uplynutí 15 dní od doručenia platobného rozkazu odporcovi. Konštatoval tiež, že § 201 O.s.p. ustanovuje, že „vedľajší účastník môže podať odvolanie, len ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom“ (o ten prípad ale, podľa názoru súdu, nešlo). Súd prvého stupňa preto odpor H. odmietol ako podaný oneskorene a neoprávnenou osobou.

Proti uvedenému uzneseniu podalo H. odvolanie. Krajský súd v Nitre uznesením z 31. júla 2012 sp. zn. 9 Co 191/2012 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil; navrhovateľovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení podal charakteristiku právneho postavenia vedľajšieho účastníka, v rámci ktorej medziiným uviedol, že v súdnom spise sa nenachádza žiadne stanovisko odporcu vyjadrujúce súhlas s týmto odporom, z čoho vyplýva, že vedľajší účastník prekročil svoje postavenie v konaní a odpor ním podaný je potrebné hodnotiť ako odpor podaný neoprávnenou osobou. Okrem toho, z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku vyplýva, že odpor sa doručuje odporcovi do vlastných rúk, a teda, aj keby vedľajší účastník na strane odporcu preukázal súhlas odporcu s odporom, bolo by ho potrebné hodnotiť ako podaný oneskorene“. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie potvrdil (§ 219 O.s.p.). Dodal, že v prejednávanej veci neboli dané predpoklady pre to, aby sa vyhovel návrhu H., aby konanie bolo prerušené

(§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) a Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev aby bola položená prejudiciálna otázka, ktorú naformulovalo H..

Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podalo H. dovolanie; zároveň podalo návrh na prejudiciálne konanie pred Súdny dvorom Európskej únie. Namietlo, že mu v danom prípade bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Vyslovilo názor, že bolo oprávnené podať odpor proti platobnému rozkazu a že mu lehota na podanie odporu plynula nezávisle od toho, ako plynula odporcovi. Odporca sa k odporu vedľajšieho účastníka nevyjadril, túto okolnosť ale nebolo možné vykladať tak, že s podaním odporu nesúhlasí. Odvolací súd stanovisko odporcu vôbec nezisťoval. Podľa názoru H. môže vedľajší účastník, ktorým je združenie na ochranu spotrebiteľa, podať akýkoľvek opravný prostriedok vždy, keď sleduje „naplnenie vysokých cieľov politiky EÚ pri ochrane spotrebiteľov a súd ex offo kontrolu neprijateľnosti zmluvných podmienok vôbec neuskutočnil“. Odmietnutím odporu H. a potvrdením odmietajúceho uznesenia odvolacím súdom došlo teda k procesnej vade, ktorá v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. zakladá prípustnosť dovolania. Navyše, odvolací súd, ktorý nevyhovел návrhu H. na prerušenie konania a predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie, sa stal súdom nezákonným (III. ÚS 207/09). H. aj v dovolacom konaní žiadalo, aby Súdnemu dvoru Európskej únie bola predložená prejudiciálna otázka, tentoraz v znení: „či čl. 6 a 7 Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách je potrebné vykladať tak, že ak je v súdnom konaní na strane spotrebiteľa vedľajším účastníkom združenie zamerané na ochranu práv spotrebiteľov, tak súd neodmietne odpor združenia proti platobnému rozkazu, ak dodávateľ uplatnil žalobou nároky na plnenie zo zmluvy porušujúcej práva spotrebiteľa na ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami a nekalými obchodnými praktikami v zmysle Smernice EP a Rady 205/29/ES o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu, prípadne na práva z premlčaných nárokov“.

Navrhovateľ vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že sa plne stotožňuje so závermi súdov nižších stupňov, na ktorých spočívajú ich rozhodnutia vydané v tejto veci. Súdny správne vychádzali z toho, že právo podať odpor proti platobnému rozkazu má iba odporca; vedľajší účastník vystupujúci v konaní na strane odporcu toto právo nemá. Opačný názor, ktorý zastáva H., by bol v praxi spojený so zásahom do rovnosti účastníkov konania, lebo odporca, ktorý sám odpor nepodal, by sa dodatočne mohol pripojiť k odporu podanému vedľajším účastníkom, v dôsledku čoho by z procesného hľadiska mal viac oprávnení, ako má

navrhovateľ. K návrhu H. na predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie navrhovateľ uviedol, že tento návrh je nedôvodný a nespĺňa podmienky prejudiciálneho konania, lebo z neho je vylúčené vnútroštátne právo a posúdenie toho, kto a v akej lehote je oprávnený podať odpor, je výlučne vecou vnútroštátnej právnej úpravy. Z týchto dôvodov navrhovateľ žiadal, aby dovolanie bolo zamietnuté a aby mu bola priznaná náhrada trov dovolacieho konania.

1. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podalo H. včas, skúmal bez nariadenia dovolacieho konania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), či je dôvodný návrh dovolateľa na predloženie ním vymedzenej prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie.

H. tvrdí, že so zreteľom na skutočnosť, že má rozhodovať dovolací súd (súd, proti rozhodnutiu ktorého nie je prípustný opravný prostriedok podľa vnútroštátneho práva), je dovolací súd povinný predložiť Súdnemu dvoru Európskej únie na prejudiciálne posúdenie otázky, ktoré H. nastolilo v dovolaní.

Pri posudzovaní opodstatnenosti predmetného návrhu H., ktorý z hľadiska obsahu treba považovať za návrh na prerušenie dovolacieho konania v mysle § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p., vzal dovolací súd na zreteľ, že podľa § 243c O.s.p. pre konanie na dovolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa, pokiaľ nie je ustanovené niečo iné; ustanovenia § 92 ods. 1 a 4 a § 95 však pre konanie na dovolacom súde neplatia. Podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. súd konanie preruší, ak rozhodol, že požiada Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy.

Podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie má Súdny dvor Európskej únie právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú: a/ výkladu zmlúv; b/ platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Únie. Ak sa takáto otázka položí v konaní pred vnútroštátnym súdnym orgánom a tento orgán usúdi, že rozhodnutie o nej je nevyhnutné pre vydanie jeho rozhodnutia, môže sa obrátiť na Súdny dvor Európskej únie, aby o nej rozhodol. Ak sa táto otázka položí v konaní pred vnútroštátnym súdnym orgánom, proti ktorého rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok podľa vnútroštátneho práva, je tento súdny orgán povinný obrátiť sa na Súdny dvor Európskej únie. Povinnosť požiadať o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke nemožno ale vykladať

absolútne, teda tak, že súd, proti rozhodnutiu ktorého nie je prípustný opravný prostriedok podľa vnútroštátneho práva, je vždy, v každom prípade a za akýchkoľvek okolností (bez ohľadu na predmet sporu, ako aj podstatu alebo relevantnosť otázky nastolenej účastníkom konania) bol povinný požiadať o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke v zmysle čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie.

K otázke povinnosti vnútroštátneho súdneho orgánu predložiť predbežnú otázku Súdneho dvoru Európskej únie podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie sa vyjadril Súdny dvor Európskej únie napríklad v rozsudku CILFIT, C – 283/81 publikovanom v Zbierke rozhodnutí Súdneho dvora EÚ (ECR), str. 3415, v ktorom uviedol, že „článok 177 tretí odsek Zmluvy EHS (teraz čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie) sa má vykladať v tom zmysle, že súd, proti ktorého rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok podľa vnútroštátneho práva, je povinný obrátiť sa na Súdny dvor, ak sa v spore pred týmto súdom položí otázka týkajúca sa práva Spoločenstva, s výnimkou prípadov, keď skonštatuje, že položená otázka nie je relevantná alebo Súdny dvor už podal výklad sporného ustanovenia Spoločenstva alebo že správne uplatnenie práva Spoločenstva je také jednoznačné, že neexistujú o tom rozumné pochybnosti, pričom existenciu tejto možnosti treba posúdiť na základe charakteristík práva Spoločenstva, osobitných ťažkostí spojených s jeho výkladom a nebezpečenstva rozdielnej judikatúry v rámci Spoločenstva“.

V danom prípade musí najvyšší súd v dovolacom konaní posúdiť najskôr prípustnosť dovolania H.; len v prípade, že by dospel k záveru o prípustnosti dovolania H., išlo by v konaní pred najvyšším súdom o posúdenie dôvodnosti dovolania. Závery o procesnej prípustnosti alebo neprípustnosti dovolania spočívajú výlučne len na aplikácii ustanovení vnútroštátneho procesného predpisu – ustanovení § 236 a nasl. O.s.p. V spojení s tým prichádza do úvahy tiež posúdenie správnosti procesného postupu súdu nižších stupňov z hľadiska, či ním nedošlo k odňatiu možnosti H. pred súdom konať. Aj dovolaateľom namietaný procesný postup týchto súdov bol však v danej veci založený len na aplikácii vnútroštátnych predpisov – odvolací súd aplikoval § 219 O.s.p. a súd prvého stupňa na základe aplikácie a interpretácie § 174 ods. 3 písm. a/ a c/ O.s.p. odmietol odpor H. ako podaný oneskorene a neoprávnenou osobou.

Vzhľadom na to, že pre rozhodnutie o dovolaní H. je postačujúca aplikácia ustanovení vnútroštátneho právneho poriadku, dospel dovolací súd k záveru, že nie je daný dôvod pre vyhovenie predmetnému návrhu H.. So zreteľom na to dovolací súd uvedený návrh zamietol.

2. V ďalšom najvyšší súd skúmal, či dovolanie H. smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Dovolanie H. smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. V danom prípade je dovolaním napadnuté uznesenie, ktoré nemá znaky uznesení uvedených v týchto ustanoveniach; prípustnosť dovolania H. preto z § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. nevyplýva.

Dovolací súd ďalej skúmal (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.), či dovolanie H. nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. V zmysle tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že z hľadiska § 237 O.s.p. nie je relevantné tvrdenie dovolateľa o existencii vady uvedenej v tomto ustanovení, ale len zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto vade skutočne došlo.

Vady konania uvedené v § 237 písm. a/ až e/ O.s.p. neboli v dovolaní namietané a v dovolacom konaní ich existencia ani nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania H. preto z týchto ustanovení nevyplýva.

H. v dovolaní namieta, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). O odňatie možnosti pred súdom konať ide v prípade

takého procesne nesprávneho postupu súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných oprávnení priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Judikatúra už dospela k záveru, že o prípad odňatia možnosti pred súdom konať ide tiež vtedy, keď odvolací súd odmietne odvolanie, i keď neboli dané procesné predpoklady pre tento postup (viď primerane R 23/1994). Obdobne možno za postup odnímajúci možnosť pred súdom konať označiť tiež odmietnutie odporu proti platobnému rozkazu v procesnej situácii, v ktorej pre taký procesný postup neboli dané zákonné predpoklady.

2.1. Odňatie možnosti pred súdom konať má podľa názoru H. spočívať v tom, že súd prvého stupňa odmietol jeho odpor proti platobnému rozkazu.

Dovolací súd pripomína, že ako vedľajší účastník môže sa popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania ten, kto má právny záujem na jeho výsledku, pokiaľ nejde o konanie o rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je (§ 93 ods. 1 O.s.p.). Podľa § 174 ods. 2 O.s.p. ak čo len jeden z odporcov podá včas odpor s odôvodnením vo veci samej, zrušuje sa tým platobný rozkaz v plnom rozsahu a súd nariadi pojednávanie.

Najvyšší súd v uznesení z 28. októbra 2013 sp. zn. 1 Cdo 210/2012 vyslovil právny názor, podľa ktorého odpor proti platobnému rozkazu je riadny opravný prostriedok *sui generis* proti meritórnemu výroku platobného rozkazu. Na jeho podanie je z povahy veci subjektívne legitimovaný len odporca (žalovaný). Ustanovenie § 174 ods. 2 O.s.p. nemožno extenzívne vykladať v tom zmysle, že ak odporca (žalovaný) nepodá odpor v zákonom stanovenej lehote, môže ho podať vedľajší účastník. Ani prípadný včasný súhlas odporcu (žalovaného), na podanie odporu vedľajším účastníkom, nemôže preklenúť dikciu ustanovenia § 172 O.s.p., v zmysle ktorej je na podanie odporu subjektívne legitimovaný len odporca (žalovaný), teda nie vedľajší účastník. Na podstate tohto právneho názoru (že vedľajší účastník nie je oprávnený podať odpor proti platobnému rozkazu) sú založené aj ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu (viď napríklad uznesenia z 21. októbra 2013 sp. zn. 7 Cdo 135/2013, resp. z 30. októbra 2013 sp. zn. 6 Cdo 357/2012 a z 28. januára 2014 sp. zn. 4 Cdo 209/2013,

Na právnych záveroch, ktoré sú uvedené v predchádzajúcom odseku, zotrúva najvyšší súd aj v preskúmvanej veci a uzatvára, že H. nebolo v danom prípade oprávnené podať odpor proti platobnému rozkazu, preto odmietnutím odporu (resp. potvrdením uznesenia odmietajúceho odpor) nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

2.2. Na doplnenie a zároveň tiež k námietke dovolateľa, že vedľajší účastník, ktorým je združenie na ochranu spotrebiteľa, môže podať akýkoľvek opravný prostriedok vždy, keď sleduje „naplnenie vysokých cieľov politiky EÚ pri ochrane spotrebiteľov a súd ex offio kontrolu neprijateľnosti zmluvných podmienok vôbec neuskutočnil“, dovolací súd uvádza, že Súdny dvor Európskej únie v rozsudku z 27. februára 2014 sp. zn. C 470/12 dospel k názoru, že vnútroštátna úprava neumožňujúca H. vstup do (exekučného) konania, nie je v rozpore s právom Európskej únie. I keď v uvedenom prípade išlo o vstup H. do exekučného konania, sú viaceré závery vyjadrené v tomto rozsudku použiteľné aj v preskúmvanej veci. Dovolací súd preto poukazuje na to, že v bodoch 45. a 46 uvedeného rozsudku Súdny dvor konštatoval nasledovné: „Ani smernica 93/13, ani po nej nasledujúce smernice, ktoré dopľňajú právnu úpravu ochrany spotrebiteľov, neobsahujú ustanovenia o úlohe, ktorá môže alebo musí byť priznaná združeniam na ochranu spotrebiteľov v rámci individuálnych sporov týkajúcich sa spotrebiteľa. Smernica 93/13 teda neupravuje otázku, či také združenia majú mať právo stať sa vedľajšími účastníkmi konania na podporu spotrebiteľov v rámci takých individuálnych sporov. Z toho vyplýva, že v prípade neexistencie právnej úpravy Únie, pokiaľ ide o možnosť združení na ochranu spotrebiteľov stať sa vedľajšími účastníkmi konania v individuálnych sporoch týkajúcich sa spotrebiteľov, vnútroštátnemu právnemu poriadku každého členského štátu prináleží, aby na základe zásady procesnej autonómie také pravidlá zaviedol, avšak pod podmienkou, že nesmú byť menej priaznivé než pravidlá, ktoré upravujú obdobné situácie podliehajúce vnútroštátnemu právu (zásada ekvivalencie), a že nesmú prakticky znemožniť alebo nadmerne sťažiť výkon práv, ktoré priznáva právo Únie (zásada efektivity)“. V bodoch 53. až 56. predmetný rozsudok ďalej uviedol, že hoci smernica „vyžaduje v sporoch, ktoré sa týkajú predajcu alebo dodávateľa a spotrebiteľa, aktívny postup vnútroštátneho súdu rozhodujúceho v týchto sporoch, ktorý je nezávislý od zmluvných strán, v každom prípade nemožno tvrdiť, že odmietnutie pripustiť vstup združenia do konania ako vedľajšieho účastníka na podporu spotrebiteľa predstavuje porušenie práva tohto spotrebiteľa na účinný prostriedok nápravy pred súdom tak, ako to zakotvuje uvedený článok (pozn.: čl. 47 Charty základných práv Európskej únie). Okrem toho vedľajšie účastníctvo združenia na ochranu spotrebiteľov nemožno stavať na rovnakú úroveň ako právnu pomoc poskytovanú v určitých

prípadoch podľa tohto článku osobám, ktoré nemajú dostatočné prostriedky. Pokiaľ ide o možnosť združenia na ochranu spotrebiteľov dovoľávať sa v tomto kontexte uvedeného článku, je potrebné konštatovať, že odmietnutie pripustiť toto vedľajšie účastníctvo v konaní týkajúcom sa spotrebiteľa neovplyvňuje právo uvedeného združenia na účinný prostriedok nápravy na obranu práv, ktoré sú mu priznané ako združeniu tohto typu, spočívajúcich najmä v jeho práve na kolektívnu žalobu, ktoré má podľa článku 7 ods. 2 smernice 93/13. Navyše treba dodať, že podľa predmetnej vnútroštátnej právnej úpravy môže združenie priamo zastupovať takého spotrebiteľa vo všetkých konaniach vrátane exekúcie na základe plnomocenstva udeleného spotrebiteľom“.

2.3. H. v spojení s argumentáciou, že v konaní došlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., naznačuje, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné.

Judikatúra ale nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu nižšieho stupňa označuje (len) za inú (v ustanovení § 237 O.s.p.) neuvedenú procesnú vadu konania (viď R 111/1998), ktorá prípustnosť dovolania nezakladá. Právna kvalifikácia nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu nižšieho stupňa ako dôvodu zakladajúceho inú vadu konania pritom vyplýva z viacerých rozhodnutí najvyššieho súdu (porovnaj napríklad sp. zn. 1 Cdo 181/2010, 2 Cdo 83/2010, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 310/2009, 5 Cdo 216/2010, 6 Cdo 25/2012, 7 Cdo 52/2011). Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 uviedol, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“. Na doloženie aktuálnosti tohto právneho náhľadu na danú problematiku dovolací súd uvádza, že Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení z 27. marca 2014 sp. zn. IV. ÚS 196/2014 zotrval „na opakovane vyslovenom závere (napr. IV. ÚS 481/2011, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012) o ústavnej udržateľnosti názoru najvyššieho súdu, podľa ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.“.

2.4. K námietke H., že odvolací súd v danom prípade nekonal ako súd zákonný (podľa obsahu by v tejto časti dovolania mohlo ísť o námietku vady konania v zmysle § 237 písm. g/ O.s.p.), dovolací súd uvádza, že nesprávne obsadeným súdom je súd, ktorý nie je obsadený

v súlade s ustanoveniami určujúcimi zloženie súdneho orgánu, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť. Súd nie je správne obsadený, ak vo veci nerozhoduje zákonný sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a je určený rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prerokovávanej veci (porovnaj IV. ÚS 64/02). Ak sa na konaní pred vnútroštátnym súdom nepodieľal svojím výkladom práva spoločenstva komunitárny sudca, hoci ten výklad bol nevyhnutný na rozhodnutie vo veci samej, potom vnútroštátny súd bol v tejto časti konania pred ním nesprávne obsadený (viď IV. ÚS 206/08).

Pri formulovaní dôvodov dovolania vychádzalo H. v podstatnej miere z rozhodnutia najvyššieho súdu z 27. augusta 2012 sp. zn. 2 Obdo 27/2012, ktoré bolo vydané v inej veci. Dovolací súd poukazuje na záverečnú časť odôvodnenia predmetného rozhodnutia, v ktorej sa uvádza, že „v danej veci nevznikla potreba stanoviť hranice aplikovateľnosti úniového práva, nakoľko právna úprava vnútroštátneho slovenského práva dostatočným spôsobom v danej veci umožňuje aplikáciu predmetnej smernice“.

K predmetnej námietke treba dodať, že ak súd v priebehu konania nedospeje k záveru o potrebe výkladu komunitárneho práva, prejednanie a rozhodnutie veci sudcom vnútroštátneho súdu nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ ani § 237 písm. g/ O.s.p. (R 61/2013).

V preskúmvanej veci odvolací súd bez toho, aby dospel k názoru o potrebe aplikácie komunitárneho práva, aplikoval iba procesné vnútroštátne normy (viď bod 1. tohto uznesenia). Dovolací súd preto uzatvára, že dovolacia námietka H. o vade konania v zmysle § 237 písm. g/ O.s.p. je neopodstatnená.

3. K námietke H., že napadnuté uznesenie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, je potrebné uviesť, že o nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď tiež R 54/2012 a rozhodnutia najvyššieho súdu napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011 a 7 Cdo 26/2010). Nejde totiž

o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci príпустnosť dovolania. Keďže H. uvedený dovolací dôvod uplatnilo v dovolaní, ktoré nie je procesne príпустné, nemohol dovolací súd podrobiť napadnuté uznesenie posúdeniu z hľadiska správnosti v ňom zaujatých právnych záverov.

4. Z dôvodov vyššie uvedených najvyšší súd dovolanie H., príпустnosť ktorého nevyplýva z § 239 O.s.p. ani § 237 O.s.p., odmietol ako procesne nepríпустné (§ 243b ods. 5 O.s.p. a § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

V dovolacom konaní (procesne) úspešnému navrhovateľovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti H., ktoré úspech nemalo (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd priznal navrhovateľovi náhradu trov dovolacieho konania za jeden úkon právnej služby – vyjadrenie k dovolaniu (č.l. 75 spisu) vo výške 35,14 € [tarifná odmena 19,92 € (§ 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb) + režijný paušál 9,37 € (§ 16 ods. 3 tejto vyhlášky) + 5,85 € (20% DPH v zmysle § 18 ods. 3 tejto vyhlášky)].

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je príпустný opravný prostriedok.

V Bratislave 9. júna 2014

JUDr. Emil Francisci, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Kludia Vrauková